

overpeinzingen van een kokkel

voor Marietje

veel eb-en-vloeds geleden
was de cirkel nog heilig en rond
als een luchtbel in het water

't was eten en gegeten worden
doden om te leven – meer niet
een golvend evenwicht

kentering kwam toen mens zich verhief
prooi at uit val en strik, vogels spietste
op pijlen, versierd met hun tooi

die beschaafde vist hier met keelhaken
schraapt bodemdieren van mijn wad
slukt in ademnood spartelende bijvangst

mens martelt zelfs eigen soort
moordt hele geslachten uit
de zon, de maan, de sterren – ze hebben het gezien

onmens schaadt onze sferen
bevuilt mijn zee, vertrappt de aarde
bederft het luchtruim om ons heen

hoeveel korrels moeten nog rollen
voor de ontaarde tot inkeer komt
terug in onze kring

*'Tepiet, tepiet' – een schaduw viel.
Kokkel klapte vlug haar klep dicht
en begroef zich in het zand.*

Marjolein Degenaar